

SOM PREGÀRIA

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

Hi ha un fragment de la Segona de Celano 95 que diu de Francesc d'Assís: *Transformat tot ell en oració viva, no era ja només un home orant, sinó l'oració mateixa*. Francesc no era sols un home de pregària, sinó un home fet pregària. I és que, de fet, no fem pregària sinó que som pregària. La pregària és una qüestió de l'ésser. L'home, segons la Bíblia, és relació amb Déu, l'home és en la mesura que està unit a Déu; quan se'n separa, es torna inautèntic, es marceix i emmalalteix.

I, paradoxalment, la pregària no depèn de nosaltres sinó que és l'Esperit qui prega en nosaltres (Rm 8,26). Nosaltres ens podem predisposar, esperar, però la pregària no depèn de nosaltres sinó que depèn d'aquella sorpresa que fa l'Esperit Sant dins nostre. De manera que la pregària

és un moviment de Déu, de l'Esperit Sant, dins nostre. Vivim a glopades de pregària que ens sorprenen. Jean Lafrance ho diu, al principi del seu llibre *La pregària del cor: ¿No us heu sorprès a vosaltres mateixos alguna vegada en flagrant delicte d'oració?* La pregària ens sorprèn i és qüestió de l'ésser profund, que a vegades brolla de l'interior i es manifesta.

Esdevenir oració vivent, com aquell pare del desert que quan va venir un deixeble a preguntar-li: "Escolta, mira, jo faig el meu dejuni, treballo, dono als pobres, ¿què més puc fer?" I aquell pare va aixecar els braços i li va dir: "Si vols, pots esdevenir una torxa de foc". Això és la pregària: esdevenir foc, esdevenir un torxa ardent, uns rius d'aigua viva que em penetren de dalt a baix i em fan experimentar una joia immensa, inesperada, sempre per sorpresa.

Perquè **som habitats per l'Esperit Sant**, el que passa és que el tenim molt ben protegit, sempre hi ha com una escorça, una protecció, una cuirassa que impedeix que el foc o que l'aigua viva de l'Esperit brollin. Llavors, quan hi ha una ocasió, un passeig enmig de la natura, un verset de l'Evangeli, un acte de misericòrdia amb els pobres, o una malaltia, o alguna cosa que punxa i perfora aquesta cuirassa, brolla l'Esperit Sant que tenim a dintre i brolla la pregària, el nostre ésser autèntic.

L'objectiu fonamental de la vida cristiana, segons Sant Francesc, és posseir l'Esperit Sant. Diu al nucli de la seva regla: *Allò que més ha de preocupar un frare per sobre de totes les coses és desitjar de posseir l'Esperit del Senyor i la seva*

santa operació (2R 10,8). És a dir, desitjar de posseir-lo i deixar-lo fer. I quan deixem fer l'Esperit Sant dins nostre, brolla el que diu la Carta als Gàlates del fruit de l'Esperit: goig, pau, ordre, tendresa, compassió, joia serena (Ga 5,22).

Sant Francesc era un home de gran oració, se li notava a la cara; quan t'atanses a alguna persona d'oració, es nota de seguida, no cal que parli, tota ella és transparència de Déu.

Aquest és, segons Sant Francesc, l'objectiu de la vida cristiana, no fer pregària sinó **esdevenir pregària, deixar-se transformar, transfigurar per l'Esperit Sant**.

La persona transfigurada és la que ha deixat brollar el seu ésser autèntic del fons del cor.

Aquest és l'objectiu de la vida: que el meu ésser profund, volgut per Déu, que nia al fons de les meves entranyes, suri, aparegui i, d'aquesta forma, jo sigui el que realment sóc. Les persones que han arribat a fer això ho transmeten sols amb la mirada, amb la veu, amb la presència, no cal que facin res. En tot el que fan són transparència de l'Esperit Sant. Així era Sant Francesc.

Però això no s'aconsegueix simplement pregant en una església o fent un recés

o passejant pel bosc amb calma idíl·lica. Tenim aquest pressupòsit fals, que la pregària demana calma. No és així en Sant Francesc. **Les experiències místiques fonamentals de Francesc estan barrejades amb el dolor, amb la creu.** A l'Alverna, al final de la seva vida, en l'experiència dels estigmes es barreja el dolor i la joia del Crucificat. I, a l'inici de la seva vocació, hi ha l'experiència de misericòrdia amb els leprosos, de la que Francesc diu: *Allò que m'era amarg se'm convertí en dolçor de l'ànima i del cos*. I, al mig, en el procés de conversió, l'Esperit Sant se li va manifestar tornant de "festa" amb els seus companys. S'havia mig convertit però va tornar a la vida d'abans, i caminant i cantant pels carrers d'Assís, després d'una vetllada de tota la nit de diversió, ell es queda endarrere, com pensatiu, i diu el text: *el visità el Senyor i va quedar tan ple de dolcesa que no es podia ni moure* (TC 7). Va quedar com petrificat per l'experiència d'aquella dolcesa, va ser sorprès, visitat per la pregària, visitat per l'Esperit Sant.

Som pregària, som hostes de l'Esperit Sant i es trenca la closca del nostre cor estimant crucificadament, amb dolor, a la manera d'un part on es dona a llum la vida autèntica.